

CQ.

STEF LERNOUS /
ABATTOIR FERMÉ

Een warrig verblijf in de kelders van Abattoir Fermé

Johan Thielemans

Gezien op 15 november 2023
Compagnie Cecilia, Mechelen

Regisseur Stef Lernous schreef een tekst die verraadt dat hij iets wezenlijks wil vertellen over angst in de stad. Ergens is die autobiografisch, aldus de regisseur. Maar hij schiet zijn bedoeling voorbij. De tekst lijdt aan een opeenvolging van losse invallen die de toeschouwer wat verweesd achterlaten.

17 NOVEMBER 2023

In een rommelige kamer staat een bar. Op de achtergrond zien we een glazen kist op een verhoog. Aanvankelijk is deze setting het terrein van Steve Geerts, de barman. Zijn hyperactiviteit maakt hem van meet af aan tot een komisch personage. Alleen verliest hij algauw dat springerige en vervelt vervolgens tot een wat bleke figuur. Steve heeft enkele vrienden uitgenodigd voor een feestje. Dat zijn acteurs Kirsten Pieters, Tine Van den Wyngaert en Chiel van Berkel. Ze vragen zich af of de samenkomst wel gepast is want Steve verloor nog niet zo lang geleden zijn vrouw.

We zijn in de wereld van Stef Lernous, in 'Het Blok', een vervallen appartementsgebouw uit zijn jeugd in Mechelen, zo zegt hij. De personages die hij er opvoert zijn karikaturen. De dames hebben vreemde kronkelende lichamen, en spreken gemaakt komisch, met uitschuivende klinkers die hun monden openrekken.

Steve Geerts organiseerde het feestje omdat hij vindt dat hij genoeg rouwde. Hij heeft bovendien een verrassing in petto want juist, in de glazen kast ligt het

gemummificeerde lichaam van zijn overleden vrouw. Hij bewaart haar nu achter het glas, op de juiste temperatuur. De situatie biedt de gelegenheid om wat met haar ingewanden te gaan sollen. We kunnen even griezelen, maar al snel mist het hoopje darmen alle spankracht. Later zal Geerts de pop in de kast doen bewegen – leeft ze of is dit een stukje onhandig poppentheater?

Langzaam leren we wat de bredere context is: we bevinden ons in een kelder van een appartementsgebouw. We horen over vreemde bewoners en vreemde geluiden.

Langzaam leren we wat de bredere context is: we bevinden ons in een kelder van het appartementsgebouw. We horen over vreemde bewoners en vreemde geluiden, dat de kelder een soort schuilplaats is. In het gebouw heeft Steve Geerts een dame ontmoet van Afrikaanse oorsprong. Ook zij is uitgenodigd. Een dynamische Berthes Kilozo stormt de kelder binnen. Is zij het nieuwe lief van Steve Geerts? Zou kunnen, maar duidelijk wordt het niet.

De buitenwereld is dus vol dreiging en gevaar. Wanneer Steve Geerts naar buiten gaat om de bestelde pizza's te ontvangen grijpt hij naar een baseball bat. Als hij terugkeert heeft hij een pak rammel gekregen. Later gaat ook Chiel van Berkel naar buiten. Met bebloed hoofd keert hij terug.

Het feestje kan beginnen. Even spelen ze voor vrijmetselaarsloge maar Lernouts vergeet om er een beklijvend punt van te maken. Op die sessie volgt een spelletje stoelendans: als je verliest moet je een opdracht uitvoeren. Kirsten Pieters bijvoorbeeld moet een lange tijd onder water blijven. Gauw wordt er een emmer gevuld – niet met water maar met alcohol.

Het feestje zal afgesloten worden als Kirsten Pieters haar geroemde truc zal opvoeren. Ze beweert dat als ze langzaam haar armen in de lucht steekt, alles verdwijnt.

Dan komt er plots een grote rookwolk over het podium heen (bepaalde effecten zie je komen en gaan in de opvoeringsgeschiedenis. De rookmachine was op een bepaald ogenblik 'vieux jeu'. In de afgelopen maanden kan je geen theaterzaal meer betreden of er wordt overvloedig mist gespoten.)

Het laatste tafereel is nog raadselachtiger dan al het voorgaande. Steve Geerts en Tine Van den Wyngaert zijn in de glazen doos beland (de pop is even op zij geschoven, niet de meest subtiele ingreep van de regie). Ze krijgen er een paar stoelen en een keyboard bij. Tine heeft een ander kostuum aangetrokken en is nu een lieflijk dier. Zij en Steve lijken gelukkig – voor een zeer onduidelijke reden. Hebben ze zich teruggetrokken op de enige veilige plek die voorhanden is? En willen ze wellicht muziek maken? Merkwaardig genoeg doen ze dat niet. Wat doet dat keyboard hier dan?

In het duister op de voorgrond dacht ik Kirsten Pieters te zien staan. Met een traag handgebaar laat ze alles 'verdwijnen', zoals beloofd. De voorstelling is gedaan.

Dit tweede luik van wat een achtdelige cyclus moet worden, lijkt zowat alle kanten op te stuiven. Waarover moest dit gaan? Wat was de 'pitch'? Stef Lernous kan het me niet duidelijk maken. Hij nodigt ons uit in zijn specifieke universum

zonder dat het iets beklijvend oplevert.

Gelukkig zijn er de spelers die met veel overtuiging acteren. Het is alsof zij weten waarover dit gaat. Goed, er zijn veel leuke en komische momenten, in de bekende stijl van het gezelschap. Maar al bij al weegt CQ. te licht. Stef Lernouts krijgt wel gelijk als hij zegt dat hij het publiek licht verward de nacht wil insturen.

O ja: en wat betekent CQ.? Juist: *Seek You*.

Aan deze voorstelling is al een eerste hoofdstuk voorafgegaan. Nu is het wachten op de volgende aflevering van zijn epos over een vervallen flatgebouw. Lernous blijft daarvoor in zijn autobiografie spitten, zegt hij. Het vooruitzicht maakt me niet warm. Stef Lernous, verras me. In een hoger appartement is het hopelijk leuker toeven.